

PL. ÚS 56/99

Ústavný súd Slovenskej republiky v pléne na neverejnom zasadnutí 13. októbra 1999 po predbežnom prerokovaní návrhu [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], na začatie konania o súlade právnych predpisov takto

r o z h o d o l :

Návrh [REDAKOVANÉ] na začatie konania o súlade právnych predpisov o d m i e t a , pretože ho podala zjavne neoprávnená osoba.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) bol 1. októbra 1999 doručený návrh [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľ“) označený ako „Žiadosť o vyhlásenie zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 242/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 386/1996 Z. z. schváleného Národnou radou Slovenskej republiky dňa 16. 9. 1999 za neplatný“.

Aj keď navrhovateľ žiada vyhlásiť za neplatný celý zákon č. 242/1999 Z. z. (ďalej len „zákon“), vyjadruje nespokojnosť najmä so znením § 7 ods. 1 písm. b) zákona, ktorým ukladá stavebným sporiteľníam tvorbu podmienok pre poskytovanie úveru, pričom im necháva úplnú voľnosť pri tvorbe týchto podmienok. Na druhej strane ustanovenie § 12 ods. 2 písm. a) a c) zákona umožňuje stavebným sporiteľníam použiť finančné prostriedky, ktoré sa nepoužijú na úvery a sú v zmysle zákona posudzované ako voľné zdroje, na účely súvisiace s bývaním, a to za komerčných podmienok. Navrhovateľ sa kriticky stavia k tejto novele zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení neskorších predpisov, ktorá nielen že možnosť používania voľných zdrojov fondu stavebného sporenia nezrušila, ale naopak, v ustanovení § 12 ods. 2 zákona túto možnosť ešte rozšírila. Navrhovateľ kritizuje ďalej ustanovenie § 7 ods. 1 zákona, ktoré podľa jeho názoru znevýhodňuje pozíciu občana vo vzťahu k stavebnej sporiteľni a Národnej banke Slovenska v súvislosti s právomocami, ktoré zákon pri vykonávaní stavebného sporenia týmto subjektom priznáva. V závere svojho návrhu preto Ústavný súd SR žiada, aby vyhlásil uvedený zákon za neplatný.

Podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“) Ústavný súd SR každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Ak boli návrhy podané vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je Ústavný súd SR príslušný, nemajú zákonom predpísané náležitosti, boli podané neprípustné návrhy alebo boli podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene, Ústavný súd SR takéto návrhy na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania odmietne.

Plénum Ústavného súdu SR pri predbežnom prerokovaní klasifikovalo návrh [REDAKOVANÉ] v zmysle ustanovenia § 31a ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v spojení s ustanovením § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ako návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov v zmysle čl. 125 písm. a) Ústavy Slovenskej

republiky, resp. § 37 zákona č. 38/1993 Z. z. a zároveň konštatovalo, že ho podáva procesne neoprávnený subjekt.

Podľa ustanovenia § 31a ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. pokiaľ tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred Ústavným súdom SR primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku. Podľa ustanovenia § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

Navrhovateľ [REDAKOVANÉ] žiadal vo svojom návrhu, aby Ústavný súd SR vyhlásil zákon č. 242/1999 Z. z. za neplatný. V zmysle platnej právnej úpravy možno na Ústavný súd SR podať návrh na vyslovenie neplatnosti zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, musí však ísť o také právne predpisy, ktoré boli prijaté pred vznikom Slovenskej republiky, t. j. pred 1. januárom 1993. Vyplýva to z dikcie ustanovenia čl. 152 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej neplatnosť zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných v Českej a Slovenskej Federatívnej Republike vzniká deväťdesiatym dňom po uverejnení rozhodnutia Ústavného súdu SR o ich neplatnosti spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov (čl. 152 ods. 2). O neplatnosti týchto právnych predpisov rozhoduje Ústavný súd SR (čl. 152 ods. 3).

Navrhovateľ žiada vyhlásiť za neplatný zákon, ktorý bol prijatý a vyhlásený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky po uvedenom dátume, a preto ho Ústavný súd SR posúdil ako návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov v zmysle ustanovenia čl. 125 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, resp. § 37 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z.

V zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov môžu Ústavnému súdu SR podať: najmenej pätina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky, súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou

a generálny prokurátor Slovenskej republiky. Fyzická osoba na podanie takéhoto návrhu oprávnená nie je. Z uvedeného dôvodu Ústavný súd SR rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 1999

JUDr. Július Černák
predsedajúci pléna Ústavného súdu
Slovenskej republiky

Za správnosť vyhotovenia:

